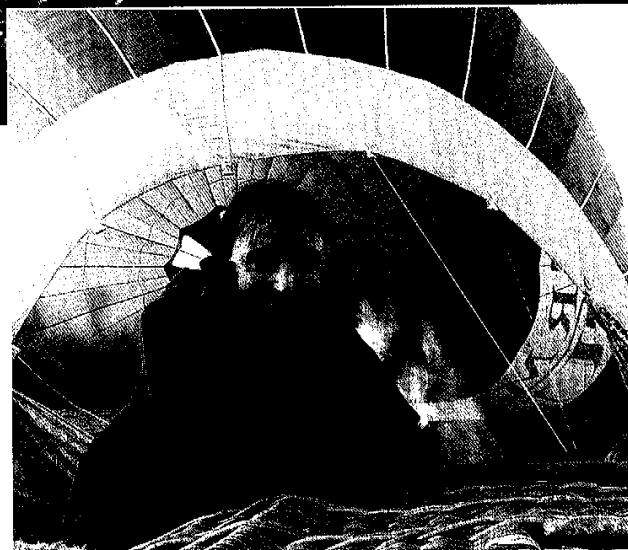

Po svojem mestu hodi peš

Benka Pulko in njen Ptuj

Benka tik pred vstopom v balon. Padalka se ni, čeprav je prvič stopila v košaro, prav nič bala dviga s tal.

Doživeti Ptuj ob 5.30 zjutraj je čarobno. Mesto še spi, izza oblakov se prerivajo prvi sončni žarki, vonja po kavi še od nikodcr, vse je sivo. A samo na prvi pogled. Pred Termami Ptuj postopa nekaj živordččga, oranžnorumenega, na vrhu črnega. Benka Pulko. Že čaka. Brez motorja. Ker je v Ljubljani, skrbno parkiran. Že skoraj eksponat, pozneje pove Benka.

Na travniku poleg Term je Branko Ambrožič, s katerim smo si trenutek pozneje segli v roke, vlekkel iz prikolice nekaj velikega. Balon? Ja, balon. Benka nam je pripravila presenečenje. Prelet Ptuja z balonom. Hura! Samo pol ure pozneje se nam je smejala v veliki košari, s prstom kazala, ja, tam je pa moja šola, to je Dravsko polje, na drugi strani je Ptujsko. Se ne boji višine? Kje pa! Ko je

Po svojem mestu hodi peš

»Lahko pridete ob pol šestih zjutraj?« nas je po telefonu vprašala Benka Pulko, motoristka, svetovna popotnica in naša Slovenka leta. Seveda, lahko. Odpravili smo se torej na Ptuj, da nam ga, domačinka, predstavi. Po svojem izboru. Toda Benka nam je pripravila nekaj posebnega.

Tekst: **PATRICIJA MALIČEV**, foto: **JOŽE SUHADOLNIK** ▶

Po svojem mestu hodi peš

Ne, grajskem obzidju

► bila na potovanju v ZDA, je zaradi spleta srečnih okoliščin opravila padalski tečaj. In sploh je že od malega rada bila v zraku. »V vsakdanjem življenju dojemamo stvari približno v višini oči. Kar je omejeno. Zato grem rada »gor«, da se mi odpre pogled, spremeni perspektiva.« In smo leteli. Eni pogumno, drugi malo manj. Ampak diplome smo vseeno dobili.

Benka in knjiga

Benka se po svetu vozi na motorju, hodi pa vedno z nahrbtnikom na rami. In v nahrbtniku je vedno knjiga. Trenutno je to biografija Clauda Debussyja, v usnjenem ovitku, ki ga je iskala po vsem svetu. In nazadnje našla pred nosom, doma na Ptujju. Gospod Ašenbrener ji ga je ročno izdelal, izvezel. Takega, v njeni svetlo rjavi barvi, in dotik prijetnega. Da je njena knjiga vedno na toplem.

»Ne, nisem se poljubljala na obzidju.«

Kam naprej? »Na grad! Na grad!« Na ptujski grad. Njegovo dvorišče ter naprej na zid, kamor se leta in leta vrača Benka. Včasih bere v cncm kotu, včasih v drugem, odvisno od razpoloženja in letnega časa. Torej, to je ta njen skrito odkriti kotiček, točka miru in sreče. Se je tam prvič na skrivaj poljubljala? (smeh) »Ne, nisem se skrivala.«

Red in disciplina

A je res, da Benka Pulko vstaja ob pol šestih? »Res je. Ne gle-

de na to, kje sem. Potem eno uro tečem. Ob reki. Kjerkoli, samo da tečem ob vodi. Gor in dol. Po zajtrku »vključim pisarno«, računalnik in telefone – telefonskih klicev imam tudi do dvesto na dan – in urejam stvari. Trenutno imam največ dela v zvezi z mojo knjigo, ki se prevaja, lektorira, ker jo grem jeseni predstavljat. Ne morem je pustiti kar same v širni svet, moram iti z njo, sicer ne bo nič. Saj veste, kot otroci in starši. Ko sem na Ptujju, grem po opravkih v mesto, kar se navadno zavleče, da ni res. Vedno koga srečam. Potem pa ustavljanja, klepeti, obujanja spominov.« Kaj pa motor, se z njim vozi po Štajerski, po Ptujju? »Ne. Motor je za potovanja. Nisem ena tistih, ki bi si naredla natikače, pa majčko in, hop, za pol kroga na motor. Ko grem na motor, grem zato, da se peljem daleč. Da vozim. Ure in ure. Sicer pa se mi zdijo slovenske ceste nevarne. Preveč divjakov je na njih in neučinkovitih policajev. Nič kaj rada se ne vozim z motorjem po njih.«

de na to, kje sem. Potem eno uro tečem. Ob reki. Kjerkoli, samo da tečem ob vodi. Gor in dol. Po zajtrku »vključim pisarno«, računalnik in telefone – telefonskih klicev imam tudi do dvesto na dan – in urejam stvari. Trenutno imam največ dela v zvezi z mojo knjigo, ki se prevaja, lektorira, ker jo grem jeseni predstavljat. Ne morem je pustiti kar same v širni svet, moram iti z njo, sicer ne bo nič. Saj veste, kot otroci in starši. Ko sem na Ptujju, grem po opravkih v mesto, kar se navadno zavleče, da ni res. Vedno koga srečam. Potem pa ustavljanja, klepeti, obujanja spominov.« Kaj pa motor, se z njim vozi po Štajerski, po Ptujju? »Ne. Motor je za potovanja. Nisem ena tistih, ki bi si naredla natikače, pa majčko in, hop, za pol kroga na motor. Ko grem na motor, grem zato, da se peljem daleč. Da vozim. Ure in ure. Sicer pa se mi zdijo slovenske ceste nevarne. Preveč divjakov je na njih in neučinkovitih policajev. Nič kaj rada se ne vozim z motorjem po njih.«

de na to, kje sem. Potem eno uro tečem. Ob reki. Kjerkoli, samo da tečem ob vodi. Gor in dol. Po zajtrku »vključim pisarno«, računalnik in telefone – telefonskih klicev imam tudi do dvesto na dan – in urejam stvari. Trenutno imam največ dela v zvezi z mojo knjigo, ki se prevaja, lektorira, ker jo grem jeseni predstavljat. Ne morem je pustiti kar same v širni svet, moram iti z njo, sicer ne bo nič. Saj veste, kot otroci in starši. Ko sem na Ptujju, grem po opravkih v mesto, kar se navadno zavleče, da ni res. Vedno koga srečam. Potem pa ustavljanja, klepeti, obujanja spominov.« Kaj pa motor, se z njim vozi po Štajerski, po Ptujju? »Ne. Motor je za potovanja. Nisem ena tistih, ki bi si naredla natikače, pa majčko in, hop, za pol kroga na motor. Ko grem na motor, grem zato, da se peljem daleč. Da vozim. Ure in ure. Sicer pa se mi zdijo slovenske ceste nevarne. Preveč divjakov je na njih in neučinkovitih policajev. Nič kaj rada se ne vozim z motorjem po njih.«

Benka je sodobnica kneginje von Rosen

Kot vsaka prava gospodična ima tudi gdč. Pulko izbran svoj lokal, kjer rada popije kavo. Pravza-

Ni ga čez kozarček dobrega štajerskega vina!

V vlogi cesarja

Knjiga, dolgo zelen in iskan usnjen ovitek in bralka.

prav čaj. Pri Benki je to kar hotel. Družinski hotel Mitra, s prijazno kavarnico, ki bo kmalu praznoval častitljivo obletnico 135 let. Ampak, zanimivo, da je nekoč v ta isti hotel prihajala neka kneginja. In konja parkirala kar v današnji recepciji. Direktor hotela, gospod Franc Mlakar, se zasmije in doda: »Skoraj tako kot Benka.«

Na Ptujju je vino!

Seveda. In Benka ga ima rada. Belega, polsladkega, ledno trgatev za posebne priložnosti. Odvisno kakšno hrano je zraven. Ampak nikdar ne pretirava. Vino je za druženje. Zato nas tudi povabi v ptujsko vinsko klet. Prepustimo se vonjem in okusom ter na koncu složno ugotovimo, da so štajerska vina najboljša. Tista bela, da ne bo zamere. Le nove etikete nam niso tako zelo všeč. Ker so tiste s podobno ptujskega gradu lepše. En sam je ta grad. Grafičnih kombinacij vseh barv pa je na tisoče. Čeprav so zdaj v modi. No, na zdravje!

Po svojem mestu hodi peš

Plemkinja
na grajskem
dvorišču

Branko Ambrožič po varnem balonarskem pristanku podeljuje Benki plemiški naslov. Ob pol osmih zjutraj, s šampanjcem.

»Ko zvečer ugledam luči gradu. Takrat mi zaigra srce. Dom.«

Ptuj je pravzaprav njeno pribežališče. Nekoč samo dom, zdaj kraj, prostor med hišami, travniki, polji nasadi koruze, pšenice, hmelja in trte, kjer najde mir. Si odpočije telo in duha. Čeprav je tam vsega skupaj le slabo četrtno leta. Od tam jo pokliče mama, Benka, kaj ti skuham, kaj bi jedla? »In naročim, kot žc vsa ta leta, marelične cmoke, polnjene paprike, ptujskega piščanca, tistega premazanega z gorčico, ki je tako hrustljav. Mmmm.«